

Nr 183.

Av herr **Rosén m. fl.**, om ökat anslag till byggande av ödebygdsvägar i Norrbottens m. fl. län.

För anläggning av ödebygdsvägar begäres i statsverkspropositionen 575,000 kronor, vilket innebär en ökning av det under innevarande budgetår utgående anslaget med 25,000 kronor.

Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen har framhållit bl. a., att anslagsbehovet visat en avsevärd stegring. För den förefintliga bristens avarbetande under 10 år erfordrades ett årligt anslag av 900,000 kronor.

De bygder, som kunna erhålla bidrag till väganläggningar av ifrågasvarande anslag, torde undantagslöst sakna varje vägförbindelse. Vägarna byggas emellertid icke genom öde trakter. Ödebygdsvägarna beröra i många fall stora byar med en talrik jordbrukarbefolkning, som under åtskilliga decennier väntat att erhålla väg. Det är givet, att en sådan jordbrukarbefolkning har att kämpa med synnerligt stora svårigheter.

En ökning av anslaget, så att utförandet av för länge sedan stakade och dömda vägar kunde påskyndas, skulle för dessa människor innebära en ljusning och ett hopp om bättre tider, som statsmakterna synas böra skänka dem.

Vi hemställa därför, att riksdagen måtte besluta

att till byggande av ödebygdsvägar i Norrbottens, Västerbottens, Jämtlands och Västernorrlands samt vissa delar av Kopparbergs län för budgetåret 1930/1931 anvisa ett extra reservationsanslag av 900,000 kronor.

Stockholm den 21 januari 1930.

<i>Gustav Rosén.</i>	<i>Evert Jonsson.</i>	<i>Em. Bjurström.</i>
<i>N. J. F. Almkvist.</i>	<i>J. A. Stenberg.</i>	<i>D. Hansén.</i>
<i>Ivar Österström.</i>	<i>N. Gabrielsson.</i>	<i>C. I. Asplund.</i>
